

РАБОТНИЧЕСКА ИСКРА

Орган на Работническата Комунистическа Партия в България.

RAV. ISKRA, Organ der Kommun. Arbeiter-Partei Bulgariens

АБОНАМЕНТ: 10 броя 4-50 лв., 20 броя 9 лв., 40 броя 18 лв. Един брой 50 ст. Двоен — 1 лв.

Адрес: Ж. Дикиджиѐв, ул. 6 Септември № 28
Варна. Adresse: Sch. Dikidjief, 6 Septemberstr. 28 Warna

„Университетската криза.“

Последните от империалистическата катастрофа на българиите буржоазия и от убийствения за нея мирен договор, се ният една подир друга, като непрекъсната верига от страшни удари. Те разяждат и разрушават всички устои на съвременния строй и в нашата страна. Те извикваха към живот даже замръзналото в средновековата византийска духовност, да се замисли чрез „Светата Народна Църква“ за своето благополучно житие и битие. Тези удари раздвижиха закостенелото бюдолизническо чиновничество, да заговори за своите „минали заслуги“ и благополучие и днешни страшни страдания. Те днес раздрусват и „Святая Святих“ на буржоазните и дребнобуржоазни души — техния университет.

Причините на Университетските бури — са ясни за всеки, който не иска с тех да води шарлатанско котеринна и алармаджийска политика за власт. Университетската аларма е нанесен песак в блатото на буржоазния демократизъм.

Всички разговори за „Университетски автономни науки, култура, просвета и пр. са празни думи.

Университетската „автономия“, както и вжобще: църковната, общинската и пр. буржоазни „автономии“, е обикновен демагогически термин за котерийните борби“.

Че е тжй, най-добре се вижда от това, че „кризата“ засяга не само студенството, но и професорството. Жреците на „науката“ зашаваха подобно духовните „жреци“ на „Църквата“. Ржката на грубата съвременна действителност не щади еднакво ни най-истжичената и деликатна чувствителност, ни най-закоравелите и дебелите кожи:

Защо собственно се вжлнува Университета? — Защото касата на буржуазната държава е празна. Държавните средства далече недостигат да се плащат контрибуции, дългове, и да се поддържа сложния апарат на потисничество.

Правителството на „земледелците“, което подписа страшния непоносим мирен договор — от името на „народа“ — се мжчи да го изпълнява.

Верва ли то в този абсурд или не, но то се мжчи и чрез систематическо скжратяване на расходните бюджетни пера и надуване приходните се стреми към това. В туй стремление то стигна до университета.

Доверието на селските маси в магическата сила на дружбашкия земскюз се разклаща в селото и буржуазията от старите партии се стреми да печели терен в градовете, тжй да се каже — „раздухва отделните конфликти до общи акции“ в борбата си за власт.

Че „университетската криза“ можеше да се развие, ако даже управляваха народняко-цанковистите, демократите или широките, нема нищо удивително, само че може би немаше да доде до сегашната стачка“ или просто „саботаж“ против дружбашите, а можеше да приеме формата на Виенската университетска криза — пжтя към умираие. Университета е скждаден главно да фабрикува интелектуални орждия за господството на буржуазията и правилния ход на нейния джржавен механизъм. Под натиска на победителките — респективно репарационната комисия, всека буржуазна партия би прибегнала до скжращаване щата на своя чиновнически персонал, оттук и намаление на неговата фабрикация. „Старите партии“, обаче, се надеват, че с една още по-безпощадна експлоатация на пролетарията и едно безмерно усиление на данжното облагане на селските маси, могли би да отчрочат стро-

молясането на своите класови подпори.

Студенството се вжлнува преди всичко от общото положение на българиите буржуазна държава днес. То като елемент буржоазен и дребно буржоазен, скжзнаваш, че най-лесния път за натрупване на капитал е чиновническата и джржавна скямейка, и когато джржавата се расклаща, расклаща се и карьеристическата му перспектива, расклаща се и вярата му във властвуващата партия. Вжн от това, скжпотията се увеличава, живота става по-труден, а щедрата джржавна десница започва не само да скжлернич, но и налага увеличени такси, тжй че пътжт на лекото разбогатяване става по-мжчен и по-несигурен. Разбира се студенството ще се нервва и бунтува в името на своите младежки и сладки мечти Единствено що дава привидност на политическа подкваска в „университетската криза“, това е отношението на властвуващата партия към скждейското и адвокатско скжсловие, гдето се стреми да внесе свои чисто скжловни реформи. Правителството, което е безсилно да привжзва повече селските маси на чисто иденини начала, или да внесе скжществено подобрене в техния живот, издига вжпроса на ефтните давини, като се натжква на буржоазната неотстъпчивост и нейните закоравели институти.

Отношението на пролетарията към тжй наречената „университетска криза“ трябва да бжде ясно. Университетската кавга е дело чисто буржоазно и котерийно. В университета нема пролетарии. Пролетарията е, или наемник в производството, или безработен и гладен на улицата и за него са чужди университетите при съвременния строй.

Надеждата на пролетарията в буржуазните науки, култура, просвещение и в техните носителите трябва да угаснат. Скжвременния буржоазен строй е до толкова гнусен, кржвав, потиснически и сплут от разврат, че да се говори за некои негови устои и институти, че водят или ще изведат человетецтво и страната на добжр път, е просто престжпно.

Пролетарията трябва да се прости с натрапения му вжглед за някжжав си „умствен пролетарият“ — защото нема безумствен пролетарият. Под „умствен пролетарият“ той трябва да разбира, че думата е просто за буржоазната радикално мисляща интелегенция, която е с него до толкова, до колкото може да го използва, да я поддържа той в борбата й за удовлетворение на своите лични и колективни амбиции и претенции към буржоазния строй и държава.

И нейната роля в пролетарското движение всекога се е завжршвала с предателство, измена, или дезертйорство.

Ето защо, пролетарията трябва да преценява позицията, на която го зовжт „умниците“ свжршили в буржуазните университети попаднали в неговата среда, защото те често го водят да се бжрка в буржуазната каша, което не отговаря на неговото историческо предназначение.

Университетския вжпрос ще изпълне пред пролетарията, когато той завоюва власта и вждвори своята диктатура.

Тогаз пред него ще изпълне и вжпроса за университетска „автономия“, защото из пролетарския университет ще бждат извжрлени всички буржуазни предразсждаци в името на чистите и светли науки, знания и истинни, който днес буржуазията не допуца в своя университет.

Вжншн вестн.

— В ПОЗНАНИЯ — биаша Германия е обявена обща стачка.

— В Щуггариг 15'00 металоработници са в стачка.

— На 1 април се очакваше повече от половин милион минйори да обявят стачка на Американските миноприетжатели.

— В края на февруари в Радийленд — Америка между текстилните работници стачници и правителствените войски е имало кжржави сражения. Стачниците са пререзали телеграфните жици и скж бой са извжрлили стачкозаместниците от фабриката.

— В Англия 350,000 корабостроителни работници са в стачка.

— В Трансвал. Революционното кжоржжено движение на минйорите е потушено от Шотландски и др. войски. Убити стачници — според официал източник — 8000, пленени 10000 души. Участвували в бойовете срещу Имперските войски повече от 200,000 — стачници.

— От Руската работническа опозиция 21 члена на чело с Шляпников и Колонтай са подали една декларация — протест с която осжждат кжководящите вжрхове на Руската Кому. партия, които водят жестока борба, против работниците, които критически гледат и скждят за разжбж на нещата. В декларацията те издигат гласжт си против уничожението на работническата демократия от диктатурата на вождовете.

Поради обстоятелството, че тая декларация е печатана и пржсната без знанието на Ц. К. на Руск. К. П., Изпълкома на III интернационал се е занимел с тоя вжпроса и е взел решение, че ако продължават да си служат с тия методи на борба ще бждат изключени. А партията — (разбира се вжрховете б. н.) взема заплашителната поза на Тарасбулба и пита работниците: „С забжрканите ли глави, или с Руск. Ком. партия.“ (Хвала на работн. скжвети б. р.)

— Ленин в една своя реч пред металниците в Москва е заявил, че от тук на тжй центрума нема да дава никаква концесия на европейския и американски валитализм.

— Чичерин е отправил една новата до скжглашенските правителства, с която изказва задоволството на Скжв. Русия за отпрашената й покана да участва в Генуезката конференция. В това Руското правителство вижда, че скжглашенските скжв са се отказали от политическата и стопанствена блокада на Русия? И че в конференцията джржавите трябва, като равни да обсждат възможностите за възстановяване на световната (капиталистическата) стопанство Каква безподобна сервилност (б. р.)

Щирвен живот.

Получени са в ЦИК от всички организации и групи обстжйно мотивирани писма с които се заклеймяват като предатели и карьеристи Ив. Ганчев и неговия аугураж. По липса на място в вестника тук предаваме накратко скждржжанието на тия писма.

СОФИЯ. Тройката Ганчев, Ципоранов, Попов е вжплотил в себе си оная човешка мизерия за която скж

Пролетарията ще скжмее да вжздигне светли храмове на науката и изкуствата, но не за избраници и имотните класи, а за всички ратници и равни братя на комунистическото трудово общество.

слаби епитетите: политически апаши, агент-провокатори, карьеристи и пр. Вжн от партията тжзи тройка! Вжн от олтаря тжрговците с движението, които в продължение на 2 години тровиха и цепиха движението и с имената си само всяваха недоверие и погнуся!

Стига вече!
Работници революционери, вжжрлете всичкото си презрение вжрху тях. „Няма принципиални различия“, а чистопробна корист и карьеризм.

Нека това бжде последния конфликт между колективния работник — революционер и манящите свржчовещи. Те сами се поставиха вжн от Б. Раб. К. Партия — бойкотирайте ги и странете от тях като от чума!

Др. работници!
Ний ви зовем в редовете на действително Бжлг. Раб. Ком. Партия с преданност и постоянство, през трудовете на амбициите да извоюваме свободата си

Да живее революцията.
29.III.1921 г. Софийска организация на БРКП

БЕРКОВИЦА. Принциални различия няма и сме за строгото зачитане на централизацията. Всички скж длжжни да се подчиняват на Сливенската конференция до свикване на втора такава, за каквато настояваме и да стане в най-скоро време в София.

Искеме настоятелно изпратените 153 лева за вестника до Ив. Попов в София да се изпратят на ЦИК в Варна и заявяваме, че отказваме получаването на „Работническа Искра“ редактирана в София от Ганчев.

С другарски поздрав
26.III 1922 г. групата

РУСЕ. Получихме окржжното от 15 март. На скжщото становище стоим и ние. Испратихме писмо в София с което порицаваме и искаме да Ви се испратят материалите от конференцията. Отказваме да получаваме техния вестник и да го разпространяваме. Групата.

СЛИВЕН. Поричават се карьеристите предатели. Вржща им се вестника и се скжсват всякакви вржзки с тях. Групата.

БУРГАС. На 19 март групата заедно с работниците от юниона в пристанището има общо скжбрание. Говори се и стана разисквания вжрху международното и вжтрешно положение на Бжлгария и бждащата ни дейност. Реши се: групата ни да има всяка седмица редовни организационни скжбрания и общи дискусии скжбрания в които ще бждат разглеждани „единния фронт“, железничарската стачка, програмата, устава и тактиката на БРКП и пр. Групата се реконструира и се избра нов к. т., нова к. к., настоятел на вестника и дописник.

На края групата поричава Ив. Ганчев за неговото вироглавие и иска, щото той да престане да упражнява своята бюрократическа диктатура, като незабавно предаде всичките решения от конференцията на новия ЦИК и ЦКК избрани от тая конференция. От групата.

Е. ДЖУМАЯ. „Раб. Искра“ да излиза в Варна под ржководството и контрол на управ. тело. Ганчев да предаде програмната декларация, директивата по тактиката и пр. Не признаваме Соф. „Раб. Искра“ и ако ни се изпрати ще я вжрнем.
19.III Групата.

ЩУМЕН. С писмо до Ив. Ганчев подканя се да се подчини на ЦИК, в противен случай, поканва се ЦИК да исклучи Соф. организация, ако тя се солидаризира с Ив. Ганчев.
16.III От групата.

САМОКОВ. С небивал интерес следим, развоая на спора и близкото

бждаше ще ни увери де е истината, към която ще бждат и нашите симпатии, а на Юда ще отправим презрението си каквото заслужава. Горим от желание да отижтим на предателите си.

28.III От групата.

ПОПОВО. След издаването на бр. 3 и 4 в София на „Р. И.“ от Ганчевци тия господа не могат да се наричат другари и ЦИК трябва да ликвидира с тях.

ХАСКОВО. Прицават се Ганчев и антуража му за нарушение партийната дисциплина. Отхвърля софийския в „Р. Искра“ и се признава за партиен орган издаван в Варна от ЦИК в „Работническа Искра“.

ВАРНА. Организацията единодушно порицава узорпаторите-кариеристи и ги счита, че сами се поставили важни от партията.

БЕЛ РЕД. Нека другарите скъпят страниците на вестника и престанат да се занимават с Ганчев — този мъжтвец, който може да възкръсне само като тесняшки Лазар.

Из вестниците.

Междусюзническата комисия е връчила на Българското правителство ултиматум който съдържа следните по главни искания: Да бждат гласувани от Народното Собрание и влезат в сила най-късно до 30 април т. г. първо — законопроекта за митниците, които влизат в ржцете на междусюзническата комисия и ще се управляват от една петочленна комисия, съставена от трима сжгласенски комисари и двама посочени от Българското правителство. Комисията туря ржка на всички доходи от вносни и износни мита, от магазинаж, акциз, върху солта и пр.

С втория законопроект комисията туря ржка на приходите на мината Перник и на всички други държавни мина.

С третия законопроект комисията концесии, които Българското правителство няма право да дава без сжгласието на комисията. Другите законопроекти засегат бюджета, народната банка, издаването на банкноти и пр.

Към ултимата е приложена една конвенция, сжгласно която Българското правителство няма право да внася в народното собрание нито един законопроект преди да получи удобрието на комисията

Необходимия чиновнически персонал за всички тия служби се назначава от комисията, а заплаща от Българското правителство. Чиновниците няма да се считат като Български държавни чиновници.

И ако най-късно до 30 април т. г. не бждат узаконени горенброените искания, в такъв случай междусюзническата комисия ще вземе веднага необходимите репресивни мерки, без да определя в какво ще се състоят тия мерки. (Утро бр. 3809).

Българската буржуазия завеща ново робство и страдания на българското работничество. Пролетата реки от кръв през 1915—18 г. от градските и селски работници, не може и не е достатъчна да залечи следите на безумната империалистична политика на всички десни и леви буржуазни и дребнобуржуазни партии.

При това безвъзвратно икономическо и политическо заробване от страна на сжгласенския капитализъм, какво върши „масовата революционна комунистическа партия“? Тя — сжс свойственния ней политически цинизъм, шарлатанство и бандитство — зове работническите гладни маси във защита на „Българската Независимост.“ И като успе и той път да отклони погледа на негодуващите и гладни работни маси от гнилия порядък с протестни резолюции до камарата и правителството, днес се явява пред сжщите в ролята на пожерникар и казва: „Правителството под давлението на надигащата се вълна на народното негудование и пред страх да бжде пометено от един приврат на старите котарии с участието на руските генерали, обещи да пристъпи към обезоржжаването на Врангеловите войскови части“. (Бр. 225 Р. В.)

Неопределените репресивни мерки на междусюзническата комисия, — това са Врангеловите шикове, — фактическата сила, която ще приложи ултимативната нота. — Органическата слепеност на тесняшката дребно буржоазна партия с дружбашкото правителство е на лице. Нейния патриотизъм и котерийна „умраза“ към старите котерии са извикали „обещанието на правителството“, за да залжат надигащата се вълна на „народното“ негудование. А напомнянето към правителството, че то ще бжде „пометено от старите котерии“, е сервилничене на безжбата панайрджинска мечка.

Работници презрете тия политически акробати и предатели.

На разни адреси.

В личната трибуна на Ив. Ганчев — в „Р. И.“, брой 4, в водната статия „Нашата задача“ поставен е в скоби следния пасаж: („тук спада и основаването на „спомогателни каси за болести и смърт“, както воденето преговори с портови управления и търговски камари за тарифи и правилници, с каквато задача се нагърбиха варненските мними „леви комунисти“ от така наречения ЦИК на БРКП“)

Горното е една плитка интрига на изуит, който осамотен в острова на опозорените, търси принципални различия. ЦИК на БРКП никога не е сжздал спомогателни каси, никога не е преговарял с търговски камари и портови управления. Ганчев добре знае, че не ЦИК, а трудовата пристанищна организация сжздаде каса за самопомощ и тя е която избра за делегати в конференцията с търговската камара и портовото управление наши другари, въпреки, че тия наши другари застжиха гледището, какво нищо не може да се очаква от методите на разбирателство с класовите ни противници. Тия другари изплниха един чисто работнически мандат, възложен им от общото събрание на пристанищните работници, за да посочат в последствие на работниците погрешния път и ги спечелат за революционния юнион, който за сега в пристанището е една сжвсем отделна и самостоятелна организация.

Но ето що пише сжщия Ив. Ганчев в брой 37 от 8 дек. м. год. на „Искра“ в бележката на редакцията към антрефилето: „По повод гадолитите на тесняците и пр.“

„До това високо и ясно революционно сжзнание (думата е за стъновеците ни като леви комунисти по спомогателните каси и пр.) обаче не всеки работник от една заводска организация се издига. Решающ в нея е волята на мнозинството, „против което, при случай като тоя с решението на варненските пристанищни работници за основаване на взаимоспомогателен фонд, отделни наши другари не могат да се противопоставят“, (к. н.).

Ганчев търси принципални различия, а намира под вола теле.

Едно опровержение

От окръжното, което Ганчев и компания сж издали до групите и отделни другари в провинцията, научавам, че сжм обвинен, а заедно с мен и Ц. И. К. в сжздаване на някакъв единен фронт с бжрзовци.

Разбира се, карьеристическата компания от редактори и администратори и кандидати-секретари на партията не е толкова будала, за да не изтжкне некое „принципно различие“ между нас и тях и потърси идейно покривало за карьеризма си. Те искат да покажат, че само те могат да пазят лево комунистическите принципи, никой друг не. Това изрази тая компания на едно организационно събрание в София с думите: „Никде в провинцията не може вестника да бжде принципално издържан, защото нямат понятие от лев комунизъм.“ С този израз, мъчейки се да се изкарат истински леви комунисти, те искат да покажат, че без редакторството на Ганчев вестника и течението въобще сж осждени на загиване и така да уловят още някои будали на вждицата си.

А истината стон иначе.

Както навсежде по работилници, фабрики, мина и кариеи търсим работници — сжчувственици на нашата кауза, така сжщо потърсих тжй наречения „лев комунист“ Дражев, работник, с когото ме свързва лично познанство. Първият ми въпрос бе, приема ли той принципите, програмата и пр. на сливенската конференция. Ако приема това, поканих го да присжтствува на нашето събрание като сжчувственик, а след известен стаж да бжде приет от организацията.

Вжпрос за преговори с група отстъпник, или поставяния над колективните решения на конференцията, не е ставало, нито пък се е мислило да се повдига такъв вжпрос. Това маниачество не могат да си позволят работници, които искрено мислят за своето дело, а могат да го правят хора, чужди на каквато и да било работнически идеал, канцеларски плжхове и свърхчовеци от рода на горната компания.

Отраднатите писма, адресирани до мене от провинцията, в които е дума за бжрзовци, не ме интересуват.

В бр. 4 на парцала се сжобщава, че ме „изключват“ и ме канят да предам некои суми по лист № 9, които отдавна сж предадени. Не аферисти могат да ме изключват, а софийската организация, която няма нищо общо с тях. Ако джлжа некакви суми, то не тем ще ги дам, за да лежат и се охраняват, а на централното ржководство на партията, с което те нямат нищо общо.

Хр. Тодовичин.

Работнически глас.

(свободна трибуна)

Хасяново. В броя си от 10 март в. „Народ“ сжобщава една лжжа, че „хасковските печатарски работници, след като се сжбраха в клуба и размениха мисли, решиха да образуват печатарска секция.“ Подобно нещо не е ставало. Тук в града ни общоделците нямат никаква печатарска секция, а има един печатарски работник, който е искал да организира чиракът на печатница „Чикаго“, но работника е отказал.

Работник.

Бургас.

На 26 т. м., по случай изстъпленията и држжкането отново на саби против сжветска Русия от позорно изгонените из пределите на Русия Врангелови плжцища, местната тесняшка комунистическа организация поиска отново да очике своята партия с ефтина придобита слава на революционна такава. Тя разпели афиш с громкия глас: „На митинг!“ Разбира се, че тя не сжобща на масите, че тоя митинг, който се свиква в заграденото нейно дворно място, става с разрешението и благоволенията на властта.

За оратори на това събрание беха недавнешния и сегашен баш „революционер“ и вжжениграч — адвоката П. Житаров и адвоката, народ. представител, В. Мулетаров, от София.

В своята масало-шегобийна реч, която достатъчно много говореше за неговия вжтрешен кеф и доволство, Мулетаров отправи към пристсвающите бургаски еснафи и работници, покрай другото, следното мажистрално напомняне:

„Ние се намираме пред сжщото положение, в каквото бехме в навечерието на написането ни в светската война през 1915 г. Тога както и сега, буржуазията бе разделена на две. Тога, както е сега, ние бехме и сме против войната, но вие не ни послушахте.“

Думата е за искането на старите буржуазни партии у нас, штоо българския народ да се намеси в приготвяването за пролет война от Малкото сжгласение против Сжветска Русия, в лицето на техния авангард — Врангелистите. В името на Б. К. Партия, Мулетаров по ната сжж от своята реч вмени в джлг на работящите маси в България, да протестира и искат от Българското правителство — да обезоржи армията на Врангеля, която се намира на наша територия и да я изгони извън пределите на България.

Пред тонковците и простодушните работници, тия думи на адвоката Мулетаров, звучат такак си много

приятно. Но ние го питаме да ни каже: От кое правителство ни кара той да искаме — да обезоржи армията на Врангел и я изгони извън България?

Трябва да се знае и запомни от всички мислящи работници, че предотвратяването на една вжоржжена интервенция от страна на врангелистите, подготвена на българска територия, не е и не може да бжде дело на никак буржуазно правителство, включително и това на дружбашите. Последните, за да запазят власта в свои ржце, могат да отидат до там, че както изпращаха през 1919 год. мунициции против Сжветска Русия, както позволиха на военните Врангелови банди да се настанат и устроят като джржава в нашата страна, така и няма да бждем изненадани, ако се опитат да подготвят и обявят война на Сжветска Русия, като „кржтосат българските знамена“ с тях, които първи ще поведат вжоржжената борба против нея.

Предотвратяването на вжйната с когото и да било, обезоржжането и изгонването от нашата страна на Врангеловите разбойнически плжцища е дело на борщата се работническа класа.

Апелът на тесняшките лидери ала Мулетаровци и други към дружбашкото правителство — то да спре войната, обезоржи и изгони Врангеловата армия — е апел на шарлатани, изменници и предатели на работническата класа и на пролетарската революция. Това са сжзнателни или несжзнателни буржуазни орждия, които, заедно с заинтересуваната буржуазия, продължават да хранят и заблуждават работническите маси с парламентарни борби и да играят още на буржуазна домопращия.

Работници, настоящето и бжджшето на вашите днешни и утрешни класови интереси, на вашето окончателно класово освобождение са и трябва да бждат във вашите собствени работнически ржце! Недейте очаква на никакви буржоазни правителства! Пред вас стоят сждобносни за нашата и световната пролетарска революция сжбития. Говвете мъжки да изпълните до край вашия революционен джлг!

Сжобщения.

Нека знаят всички организации групи и отделни другари, че издавания в София в „Раб. Искра“ не е никакъв партиен орган, а дело на неколцина кариеристи. Партийния орган, под редактирането на ЦИК в гр. Варна.

Ония организации, групи и отделни абонати, които не са получили бр. 3, 4 и 5 от Варна, а са платили макар и в София, да си сжобщат адресите и каква сума са внесли.

ЦИК не поема никаква отговорност за издавания в София вестник. Всички суми по вестника, фонд „Раб. Искра“ и недобори да се изпращат на адрес: Ж. Дикиджиев, Варна ул. 6 Септември № 28.

Всяка сума да се придружава с обяснително писмо. От ЦИК.

Настоятелите сж длжжни да се отчитат за всеки два броя, като сумите испращат, винаги с обяснителни писма, в Варна, на посочения адрес в първа страница.

Поканват се организациите и групите да внесат сумите за получените от тях кв. кочани и касови книжа.

ЦИК разполага с кв. кочани и касови книжа. Ония от организациите и групите, които се нуждаят от такива да се отнесат до ЦИК в Варна.

Умоляват се другарите-дописници да пишат по вжможност по кратко; да се избегват джлгите коментарии, на фактите, като техната действителна суровост трябва да отговаря само на живота на работниците.

От редакцията.

Фонд „Работнич. Искра“.

Постжлнения след Сливенската конференция.

Хасково по кв. № 24 — 330 лв., Попово по кв. № 25 — 40 лева, Бургас по кв. № 26 — 425 лева, Варна по кв. № 28 и 29 — 29 лв. или всичко 924 лева. От бр. 3 — 138 а всичко 1062 лв.